

Archilochos¹

oversat af Julie Gulløv Munk, Casper Mose Hansen & Jens Refslund Poulsen

I krig med poesi

(1)

Jeg er den ubarmhjertige krigsguds trofaste tjener,
udlært af muserne i deres gave så skattet.

(2)

Lansen bærer mit æltede grovbrød. Lansen den stærke
vin holder oppe, og jeg drikker med lansen som stok.

(3)

Ingen buer skal spændes, ej heller hyppige slynger,
hver gang Ares vil ned for at kalde til kamp
ud over sletten. Sværdenes sukkende sange vil gjalde.
For i den slags kamp stråler de herskende mænd
fra det lanseberømte Euboia.

(4.6-9)

...

Kom med et bæger ned gennem skibets – det hurtiges – bænke.
Lad det gå rundt og skænk op fra det velfyldte fad.
Grib den dybrøde vin, der blev presset af druen. For af os
ingen kan undgå rus, skønt vi skal våge i nat.

1. Disse forsøg på et par spredte Archilochos-oversættelser er blevet til – helt i Gorms ånd mener vi – i en studiekreds udsprunget af gymnasiets undervisning i græsk. Vi har forsøgt at samle oversættelserne under nogle overskrifter. Tekstgrundlaget har været M.L. West *Iambi et Elegi Graeci I* (Oxford 1971), hvis nummerering også følges.

(5)

En af saierne bryster sig af det skjold, jeg ved busken
ufrivilligt lod stå – i dets strålende glans!
Men mig selv har jeg reddet, så hvad betyder et skjold da?
Pyt! Jeg skaffer mig et bedre end det jeg har haft!

Fabelfragmenter

(174)

En af menneskenes fabler
fortæller, at ræven og ørnen fandt sammen
i venskab.

(176)

“Du ser vel klippen dér, hvor høj og stenet, ru
og fjendtlig, den står frem i magt.
Dér troner ørnen og ler hånligt af din kamp.”

(177)

“Zeus! Vor fader Zeus, du som er i himlene!
Du ser hvad menneskene gør
af både godt og skidt. Og vold og retfærd
blandt de vilde dyr er i dit sind.”

(201)

En ræv ved meget, men et pindsvin én stor ting.

Det værste og det bedste

(19)

Guldrige Gyges' gysser rager mig ikke,
og nag har ikke besat mig; jeg misunder
ikke gudernes værk; herskermagt lader mig
kold. For alt dét er langt væk og fjernt fra mit blik.

(21+22)

Thasos er som et æsels ryg,
der står belæsset med træ fra vilde skove.
...
Øen er hverken smuk eller dejlig, og slet
ikke elsket som landet ved Siris' strømme.

(30+31)

Ved myrtens gren og rosenbuskens smukke blomst
hun glæded' sig...
...og hårets pragt en skygge gav,
Som dækked' hendes skuldre to og ryg.

(105)

Glaukos, se hvor det dybe hav allerede er oprørt
af bølger, og hvor tågen tæt indhyller Gyrais tinder:
Et varsel om storm, og frygten når frem fra det uvisse.

(116)

Drop da Paros, fignerne dér og sejlerlivet til søs!

(118)

Hvis blot det skete, jeg rørte ved pigen Neuboules hånd.

(330, næppe af Archilochos)

Et liv på pension er langt bedst for den gamle,

især hvis hans væsen er bondsk, uden pli,

hvad enten han glaner, sludrer eller vrøvler

- ganske som oldinge tit har for skik.

julie_jorun@hotmail.com

corvus@live.dk

jrp@gefion-gym.dk